

készül majd el ennek az egynek a mintájára. A divatbemutatók izgalma lebegett a kisszakaszban.

•

Fiatal anya száll fel a villamosba. Utána négy-ötéves kislánya jön be, a gyermek után pedig egy dajka. A fiatalasszony körülnéz a tele kocsiban, s élelmes tekintettel felfedez még valahol egy helyet. Gyorsan elfoglalja, leül. A kislány ott áll a tömegben, lógó karral, árván.

– Hát én hol fogok leülni? – tör ki most kétségbeesetten a kislányból.

Szemében már könnyek csillognak.

Az anya elmosolyodik, s csak ennyit mond halkán:

– Anyuka ölében.

– Az nagyon jó lesz – mosolyog könnyei közt a gyerek.

Mindenki mosolyog.

Hát persze, hogy jó lesz, hát persze, hogy nagyon jó lesz, hát persze, hogy a legjobb lesz. Ennél jobb már nem is lehetne. A világ legjobb helyét ő kapta, anyuka ölében.

1935. július 25., csütörtök, 8. old.

Körkép

Bérház a körúton. Kevés lakó, szegény emberek. Legfőleg szombat-vasárnap maradoznak el egy kicsit, akkor is sietnek haza, zárás előtt. A házfelügyelőnek kevés jövedelme akadt. Nyugodtan alhatott egész éjjel. Van azonban neki egy szép, patkányfogó kutya. Valamelyik este, amikor bezárta a kaput, a kutya véletlenül künn rekedt az utcán. Félórával kapuzárás után csöngetés verte fel első álmából a házmestert. Csodálkozva cammogott kaput nyitni. Egy idegen fiatalember állt ott, s zavartan dadogta, hogy a szegény kutya annyira nyűszített a kapu előtt, megszánta, azért

csöngetett be, hátha ide tartozik a házhoz, s nehogy a torzonborz ember ráfőrmedjen a zavarásért, egy ötvenfilléres pénzdarabot nyomott a kezébe.

A házmester beengedte a kutyát. Közben azonban, míg lakása felé csoszogott, markában az ötvenfilléres pénzdarabbal, ötlete támadt. Várt egy kicsit, majd a kutyát ismét kiengedte az utcára. Félóra múltán újból csöngettek a kapun. Ezúttal egy idősebb házaspár kérte a házfelügyelőt, engedje be a síró állatot. Ők harminc fillért adtak, s ki is kérdezték őt a kutya körülményeiről.

Egy órával később egy színházból hazatérő nagyobb társaság csöngetett be, s egymással előzködve a társaság minden férfitagja adott a kapunyitásért valamit, mintha csak onnan mentek volna el, valami vendégségből. A házmester egész éjjel nem alhatott. Tizennyolcszor csöngették föl. Reggel felé már olyan álmos volt, hogy két becsípett férfi félóráig hasztalanul csöngetett neki. Végül, amikor kiment kaput nyitni, csaknem megverték, miért hagyja az utcán sírni azt a szegény állatot. Kapupénzt azonban még ezek is adtak. Hat pengő negyvenet keresett ezen az éjszakán. Azontúl minden éjszakán legalább három-négy pengőt, szombat esténként tízet is. Pompásan megél belőle. El nem cserélné a házmesterséget semmiféle állással.

•

Egyik elmeogyintézetünk orvosának volt egy háziinasa, benn az intézetben. A betegek közül választotta magának a kedves, falusi fiút, akin egyébként semmi rendellenesség se látszott. Az intézetbe azért került, mert egy nénjét kísértetnek nézte, s úgy főbe kólintotta egy fahasábbal, hogy az szőrnyethalt.

Az inas pontosan elvégezte napi teendőjét az orvos lakásában. Reggelenként mindenekelőtt kitisztította az orvos cipőjét, ruháját, azután, míg az orvos aludt, kitakarította a másik szobát, amikor azzal készen volt, föltálalta szépen az orvos reggelijét, s pontosan, mindig ugyanabban az időben bevitte a hálószobájába, letette az ágya melletti kis asztalkára.

Egy téli reggelen az orvos már egy órája hiába várta a reggelijét. Fölkelt az ágyból megnézni, mi történt. Hát amint kinyitja a másik szobának az ajtaját, látja, hogy inasa ott ül egyik karosszékén, nyugodtan pipázik, a szoba pedig ki sincs takarítva, még csak nem is szellőztettek benne.

– Mi az, Mihály, mi történt, miért nem hozza a reggelimet, s miért nincs kitakarítva a szobám? – kérdezi tőle csodálkozva az orvos.

– Hát nem tette ki a cipőjét meg a ruháját a doktor úr – felelte Mihály. Csak a megszokott sorrendben tudta elvégezni a munkáját.

1935. augusztus 1., csütörtök, 8. old.